

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Νιόνιος ή Γκλαβός στη Βουλή. Η επιθέσεις του έναντι του Θεοτόκη και η ιστορία του 'Ανατολίτη που ήθελε να βάλει φωτιά...στη θάλασσα !... 'Η άποτυχία του Θ. Δηληγιάννη και έ θρήνες του «Ρωμηού». Η λέξις «ήθοποιός» και η ιστορία της. Νευνός ή 'Αλέξ. Ραγκαβής. 'Η Χιώτισσα κι' ή πέλεμος. Σπαταλάς κατά Φιλήντα, κλπ. κλπ.

Ο γνωστός άλλοτε Λαϊκός βουλευτής Διον. Γκλαβός και σήμερα διηγόρος στην 'Αμαλιόδα, επέτιθετο πάντοτε μέσα στη Βουλή κατά του μακαρίτη Θεοτόκη, τις περισσότερες φορές μάλιστα χωρίς λόγο και άφορμή. Ο Θεοτόκης τόν είχε βαρεθεί και είχε πάψει πια να απαντά στις επερωτήσεις του.

—Νιόνιο, του έλεε τότε ο κ. Μιχαλακόπουλος, μην κουράζεσαι άδικα. Ο Θεοτόκης δεν σε προσέχει πια.

—'Εγώ θα του τή λέω, απάντησε ο Γκλαβός, κι' αυτός άς μην προσέχει...

Και ή επιθέσεις εξακολούθησαν. —Νιόνιο, του λέει πάλι μιάν άλλη μέρα ο κ. Μιχαλακόπουλος, άδικώς βασανίζεσαι. Ο Θεοτόκης ούτε σ' άκούει...

—'Εγώ θα τον ψέλνω, απάντησε ο Γκλαβός, κι' αυτός άς μη μ' άκούει...

—Και τί θα καταλάβης μ' αυτό ; —'Ο,τι και ό 'Ανατολίτης με τή θάλασσα.

—Ο 'Ανατολίτης με τή θάλασσα !...

—Ναι. Μιά φορά ένας 'Ανατολίτης, βαστώντας ένα δαυλί άναμμένο, έτρεξε βιαστικά κατά τή θάλασσα.

—Που τρέχεις έτσι, με τό δαυλί στα χέρια άναμμένο ; τόν ρώτησε κάποιος.

—Πάω να κάψω τή...θάλασσα !... του άποκρίθηκε εκείνος.

—Και καίγεται ή θάλασσα, βρέ μουνταλά ;

—'Ε, κι' άν δεν την κάψω, θα την κάνω άνωγιά να πη μιά φορά τζιζιζι !... απάντησε ο 'Ανατολίτης, κι' εξακολούθησε τό δρόμο του.

—'Ετσι κι' εγώ, επρόσθεσε ο Γκλαβός, άν δεν τόν κάψω τόν κόντε με τό λόγια μου, θα τόν κάνω να με βαρεθί και να κάνει τζιζιζι !...

Ο κ. Μιχαλακόπουλος έγέλασε. Τό άστείο είνε άνωγιά ότι έγέλασε ακόμα περισσότερο ο μακαρίτης Θεοτόκης, όταν τό έμαθε...

Σε κάποια έκλογή ο μακαρίτης ο Θεόδ. Δηληγιάννης και τό κόμμα του έπαθε πανωλεθρία σ'όλη τήν 'Ελλάδα.

Κι' αυτή ακόμα ή Δημητσάνα, ή πατρίδα του, τόν μαύρισε και έγβαλε Τρικουπακούς.

Στ'η 'Αθήνα, όταν έγνώσθησαν τ' άποτελέσματα, οι αντίθετοι έσπευσαν να γιορτάσουν τή έπανάκεια.

Στά έκλογικά επανένια τότε συνηθίζανε να χτυπούν τενεκέδες. Οι 'Αθηναίοι άμως δεν χτύπησαν τενεκέδες στην περίπτωση αυτή. Δέν ξερούμε πώς τούς ήθεε, και πήσαν κουδούνια καταθύνα και γύριζαν στους δρόμους, χαλώντας τόν κόσμο.

Ο Σουρής τόσο πειράχτηκε από τό θέμα αυτό και από τό άποτέλεσμα τών εκλογών, ώστε τήν άλλη μέρα σ' ένα δλόκληρο φύλλο του «Ρωμηού» παρώδησε εις ύψος «Θρήνον» τήν καινοτομία τής πρόγας και τήν άποτυχία του Δηληγιάννη ως έξης :

Κρεμνά κι' ή Δημητσάνα εις κάθε της ταβέρναν, εικόνας του προδότη. Οδς έβρεμε τό μένος, έκίνησαν τήν πτέρναν κατά του πατριώτου.

Τρίβολο και παγίδες, μπροστά στους περσάνομους, από πηρανε κουδούνια, από τραγιά και γίδες και γύριζαν στους δρόμους και σ' όλα τή καντούνια...

άξίζει κανείς βασιλιάς τής γής. Είκοσι έννιά λοιπόν φλωριά που έτα, είνε καλή τιμή...

Οι αϊλικοί δάγκωναν τή χείλη να μη σκάσουν στα γέλια για τό πάθημα του βασιλιά, ό οποίος δέχθηκε για σωστή τή λύση.

—Στό τέταρτο άμως έρώτημα θα σέ πιάσω, παπά !... Πές μου τί έχω τώρα στο νου μου...

—Αυτή τή στιγμή, πολυχρονομένη βασιλιά, έχεις στο νου σου πώς μιλάς με τόν παπά τής ένορίας... Κάνεις άμως λάθος...

—Δόθος ; Πώς ; Δέν είσαι ο παπάς ;

—'Οχι, Μεγαλειότατε, εγώ είμαι ο αυλιανός του χωριού, δούλος σου. Παρουσιάσθηκα μπροστά σου για να βγάλω τόν παπά από τή σκοτούρα, στην όποία τόν έφορξαν τά έρωτηματά σου...

Ο βασιλιάς, άν άκουσε τί είχε γίνει, γέλασε, δέχθηκε για σωστές όλες τής απαντήσεις και άφησαν έλεύθερο και ήσυχο τόν Παπά-χαρούμενο να ζή καλά με τούς ένορίτες του.

Όσο για τό μιλωνά, θαμιάζοντας τήν έξυπνάδα του, του έπρότεινε να τόν πάρη στην πρωτεύουσα. Ο μιλωνάς δέχθηκε κι' ό βασιλιάς τόν έκαμε πρωθυπουργό. Κυβερνούσε καλά τό κράτος, έγβαλε τό βασιλιά από τούς μετλλάδες, τόν διουσεδάδε κιόλας με τής έξυπνάδες του κι' έτσι στο έξής ό βασιλιάς ήταν πια γελαστός, χαρούμενος, καλόκαρδος, άν τόν Παπά-χαρούμενο...

Για όσους δέν τό γνωρίζουν, τό αναγράφουμε, για να τό μάθουν. Η λέξις «ήθοποιός» δέν είνε άρχαία, όπως νομίζουν μερικοί. Απειναντίας, μάλιστα, είνε νεωτάτη.

Οι άρχαίοι τούς ήθοποιούς τούς έγλεγον «εποκροίτας».

'Αλλά επειδή στή νέα 'Ελληνική γλώσσα, δηλαδή τήν καθαρεύουσα, ή λέξις αυτή έχει κακή σημασία, σημαίνει δηλαδή «εποκροίτης» = άνελεγκτής, κατεργάρας, δόλιος, οι πρό 50—60 έτών ήθοποιοί δέν τήν ήθελαν. Άλλοι πάλιν δέν ήθελαν να τούς λένε «θεατρίνους», γιατί στη γλώσσα του λαού ή λέξις «θεατρίνος» και «θεατρίνας» έχει υποβιβαστική σημασία.

Έγινε λοιπόν τό σχετικό σούσουρο. —Καλά, τούς έλεε τότε ο 'Αλέξ. Ραγκαβής, ήσυχάστε και θα συμβιβάζω εγώ τό πρόγματα.

—Ποιά πράγματα ; τόν ρώτησαν.

—Τόν «εποκροίτη», απάντησε, με τόν...«θεατρίνο» και τήν «εποκροίτα» με τήν «θεατρίνα».

Κι' έγτίσισε τήν λέξι «ήθοποιός», τήν όποιαν ευχαρίστως εδέχθησαν οι «εποκροίται» και οι...«θεατρίνοι»...

Η λέξις αυτή επεκράτησε ως σήμερα, που...κινδυνεύει και πάλιν. Γιατί οι έννοι δημοτικισταί δέν τήν θέλουν, γιατί ή λογική λέξις «ήθοποιός» δέν έχει...θηλικόν. Δέν απορροφεί δηλαδή ή ποίμε στη δημοτική ή «ήθοποιός». Και θέλουν συνελπώς να επαναφέρουν τήν λέξι «θεατρίνος» και «θεατρίνος», καθαρισμένες πλέον από κάθε έννοια κακή, αναβατησιμίνες και μερωμένες από τή δημοτική γλώσσα.

Ότσίσο, είνε άγνωστον άν οι σύγχρονοι ήθοποιοί θα δεχθούν τή λέξι αυτήν. 'Εκτός άν βρεθεί κανένας άλλος 'Αλέξανδρος ή... 'Αλέκος Ραγκαβής τής δημοτικής, για να φτιάσει πάλιν μιά άλλη λέξι, κατάλληλη για τήν περίστασι.

'Ιδωμεν !...

Για κάποιο ήσυχο και ειρηνικό χωριό τής Χίου δημιουργήνται τά έξης :

Όταν κατά τόν πόλεμο του 1912 απέβιασθή εκεί 'Ελληνικός στρατός και κατέλαβε τήν νήσον, συνεκρούσθη με τήν Τουρκική φρουρά τής Χίου.

Μιά χωριάτισσα, που άκουσε τό θόρυβο τής μάχης, που γινόταν κοντά στο χωριό της, βγήκε περιέργη στο κατώφλι του σπιτιού της, για να ιδή τί συμβαίνει.

Και όταν εινε ανθρώπινος ν' άλληλοπροβολούντα και να τρέχουν, τής όβιδες να σκάζουν και τής λόγγες να λαμποκοπάν, σήκωσε περίτρομη ψηλά τά χέρια της και φώναξε :

—Χριστός και Παναγιά σας !... Πά, πά, τί θεοπάλαβοι άνθρωποι !... Μωρέ, έτσι που κάνουν τούτοι, θα...σκοτώσουν κανέναν !...

Ο ποιητής κ. Γεράς. Σπαταλάς έκανε κάποτε σατυρικά επιγράμματα εις βάρος διαφόρων φίλων του, ποιητών και λογίων.

Έτσι μια μέρα σκάωσε κι' ένα επιγράμμα εις βάρος του Μένου Φιλήντα, του γνωστού γλωσσολόγου και συγγραφέως τής περιφημής γραμματικής τής «Ρωμαϊκής Γλώσσας».

Ο Φιλήντας, καθώς έγείρον όσοι τόν γνωρίζουν και καθώς έχον άκούσει όσοι δέν τόν γνωρίζουν, ήτο χαχίτατος, με μάγουλα και γαστέρο υπερηγομενικήν.

Τούγραψε λοιπόν ο Σπαταλάς :

Κρεμαστομάγουλη μορφή, σά σπούδα γουρμασμένη...

Ο Φιλήντας όταν διάβασε τό επιγράμμα αυτό έγέλασε και έιπε ειρωνικός :

—Καλό είνε, τ'άνεμο !... Δέν είνε βέβαια...έξυπνο, μα δέν πειράζει...

Μιά φορά ο μακαρίτης ο Ψυχάρης έγγραψε μιά κριτική για τό Σουρή στο «Νουμά», στην όποια προσπαθούσε ν' άποδείξει ότι ο Σουρής, ως ποιητής, δέν αξίζει τίπο. Το ήτανίτο δηλαδή κάθε ποιητική αξία και έγλεγε ότι τό έργο του θα πεθάνη μαζί με τόν Σουρή. Θύμωσε τότε ο Σουρής κι' έγβαλε ένα φύλλο του «Ρωμηού», στο όποιο ζετινάε κριολεκτικώς τόν Ψυχάρη. Είχε μάλιστα και μιά γελιογραφία του Φασουλή, ό οποίος...έδεχνε τόν Ψυχάρη. Ο Ψυχάρης, ό όποιος ήθελε να καταργή κάθε λέξι τής καθαρευούσης που μεταχειρίζεται ο λαός και να τήν αντικαταστήσει με δικές του, είχαν ειλπή μεταξύ τών άλλων ότι :

«Ο πληθυντικός του «νοός» πρέπει να γράφεται κανονικά στη δημοτική οι...«νοοδες» !...

Έγγραφε λοιπόν κάτω από τήν γελιογραφία του ο Σουρής :

Δόξα στους μεγάλους νοδες που τις τρών σόους πσι...νοοδες !...